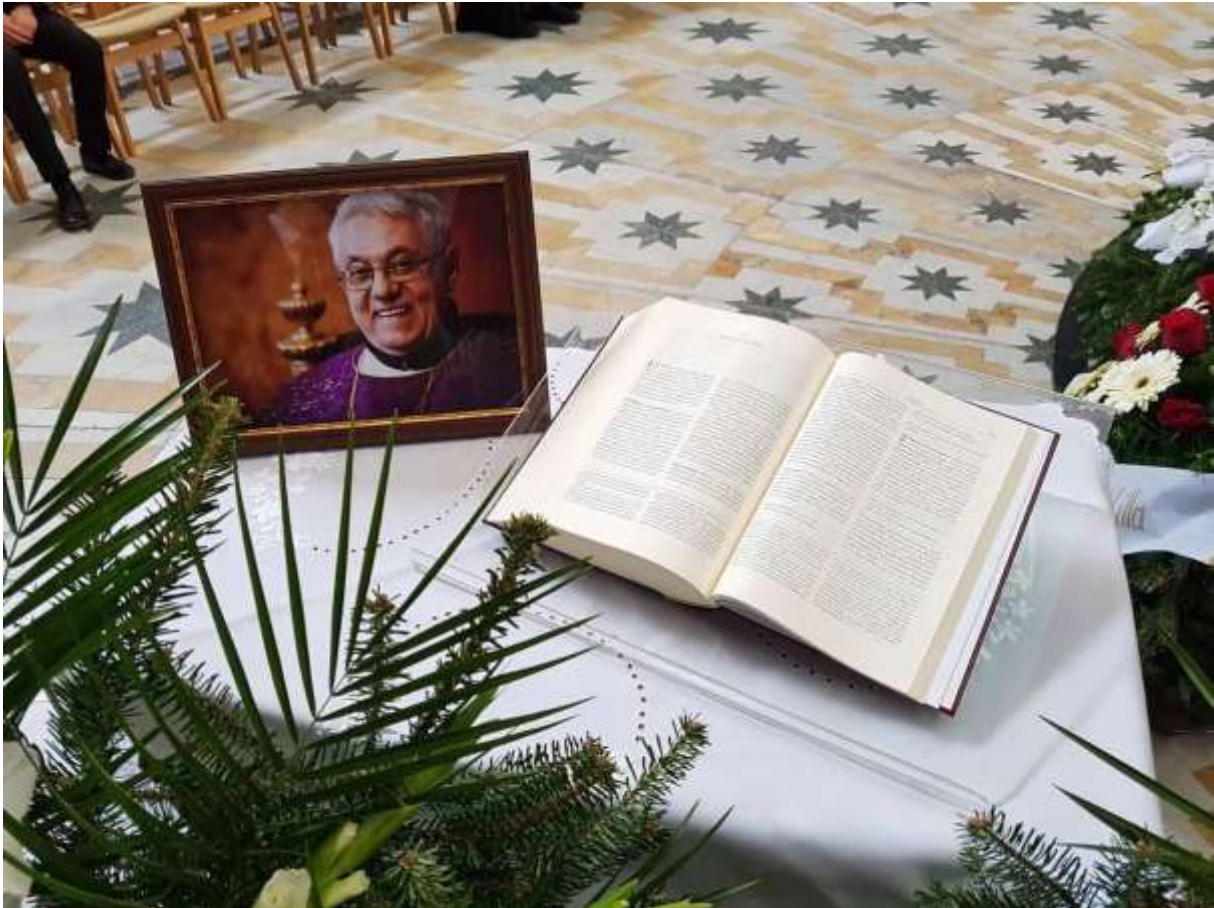

Dr. Gaál Endre (1964/H) halálára

Dr. Gaál Endre atya az Esztergomi Főszékesegyházi Káptalan nagyprépostja, teológiai doktor, az Esztergomi Hittudományi Főiskola és Szeminárium volt rektora, a Szent Lázár Katonai és Kórházi Lovagrend emeritus nagyperjele, ferences öregdiákunk (1964/H), rászoruló diákjaink és gimnáziumunk egyik kiemelkedő patrónusa, támogatója, életének 73. évében, áldozópapságának 49. évében 2018. szeptember 20-án hunyt el.

Az 1931-es első öregdiákok sora már odáig ért, hogy fájdalom, de rendszeresen és folyamatosan vannak halottaink. Mindenkit számon tartunk és mindenkiért imádkozunk. És vannak olyan diáktársaink is, akikről külön, kiemelten is megemlékezünk, hogy mindig közösségben maradtak a mi élettel teli intézményünkkel és a ferences testvérekkel.

Bandi atyát a halála előtti napokban hívta telefonon Vilmos atya, a frankás osztálytárs. Már nem szívesen mozdult ki a szobájából, látogatót keveset fogadott.

- „Mi van veled, Bandi, hogy vagy?”

- „Mit mondjak? Vacakul!”

- „Mikor mehetek hozzád?”

- „Épp akartalak hívni. Minél előbb! Még szeretnék egy kis pénzt küldeni valami jó célra a diákoknak.”

Fél évvel korábban készült el a „Bandi Kondi”. Gyűjtögetett, de nem a maga javára: néhány szegénysorsú gyerek intézeti támogatására (az adományozó kilétét tilos volt elárulni), egy-egy általa is finanszírozható iskolai projektre. Köztünk élt, együtt a gondjainkkal, örömeinkkel.

Snell püspök úr így beszélt róla a temetésén: *„Szerette az együttléteket, a névnapokat, a jó húslevest, a Mikulás-műsorokat, akkor is, amikor ő került terítékre. Nem sértődött meg, kifejezetten élvezte, ha utánozták. Nagyon színes, érdekes egyéniség volt. Emellett tanárként is atya maradt, és példakép. Papi generációk adnak hálát érte Istennek.”*

A névnapjára megrendelte az ünnepi műsort. *„Énekeljük el közösen Charpetier Te Deumát!”* És a szinte a teljes ferences öregdiák baráti társaság – legnagyobb öröme – együtt énekelte: *„Ha trombita hangja harsog, ünnepi zenészó zúgva száll... Szent menyeyi kórus harsan, angyalok boldog szózata zúg.”* Tiszta szívből tudott örülni. Volt, hogy háromszor is elénekeltek. Kipirult, ragyogott az arca. Megjelenítette az angyalok dalát!

A 89 éves Félix atya a legkiválóbb fizika-tanítványaként tartja számon. Úgy emlegeti: ha szakfelügyeletet kapott, őt hívta ki felelni, és a tanár és diák a legnagyobb elismerést kapta.

Lelke mélyén ferences identitását úgy is őrizte, hogy a „harmadrend” tagja lett (még diákkorában tett fogadalmat), szűk körben a „Paszkál szerzetesi nevét” is elárulta. Kicsit magát is túljátszva, suttogva, és a másik füléhez közel, *„hiszen ez egyáltalán nem olyan nagy titok, de azért mégis...”*

A '90-es évek elején, amikor hirtelen megnőtt a rendi növendékek száma, a legnagyobb boldogságnak tartotta, hogy taníthatta őket Pasaréten. A későbbiek, a legfiatalabbakat is, akik csak megfordultak a környezetében név szerint megjegyezte és érdeklődött sorsukról, aktuális helyzetükről, jellemükről. Ez volt a legfontosabb: a karakter, a benső, a személy.

Szeretett még a hétköznapi szóhasználatban is költői, patetikus módon fogalmazni, mint „repedt az ő lelke”, a személyes névmásokkal hangsúlyossá tenni a cselekvő személyét: *„őreá vetette az ő tekintetét”*. Régiesnek tűnő szóalakokat vett elő, mint „orcza” és a „z-t” erősen nyomatékosította. Nem tűnt dagályosnak, sőt előadásában finoman, árnyaltan megjelent előttünk a magukat sokszor fontosnak érző emberek nyomasztó egyénisége. Együtt kacagott a vidám, kópé társaságban és elhúzódott az álszent, magabiztos és fárasztó alakoktól. Bölcs és tisztaszívú maradt. Természetes és emberi.

Minden Tranzituson megjelent. Közvetlenül a Szent Ferenc-oltár előtt, mint a többi szerzetes. A tiszteletre nyújtott ereklyét áhítattal ő is megcsókolta. Ebben az évben is szóba került: meg kellene hívni! Senki nem remélte, hogy el is jön, de aztán nem úgy, ahogy sejtettük – mégis!

Az Alma Matert és a ferences közösséget érzéseiben, lelkében, mentalitásában szoros ragaszkodással hordozta. Természetes volt számára, hogy akit szeretünk, azért áldozatot is hozunk! Deo gratias érte!

P. Tokár János OFM (1975/A)